

Affet Anam

– Mustafa Kara · 16 Kasım 2014

//Uzaktan gelen ninni sesini, kor ateş gibi içime işleyen ana hasretini, ana kucağını, ana sıcaklığını özleyeceğim. Boğazımda kocaman bir düğüm! Ve zamanı kanatan bir haykırış, "Yokluğunda çanlar benim için çalıyor anne!"//

Kimsesizim, çaresizim, sensizim donuyorum

Mart karları yağıyor sırtıma

Sakın ağladığımı kimselere söyleme anam

Şimdi daha çok üşüyorum sensiz

Ellerim ayaklarım bedenim buz tuttu seni kaybedince

Meğer ben hiç büyümemişim

Yüreğimde ki kas katı buzlar eridi

Kefenini açıp alından öpünce

Affet beni anne...

Seni arıyorum şimdi sararmış albümlerde ki resimlerde

Hasretle özlemle o anlamlı gözlerini öpebilsem keşke uzaklardan

Yorgunum eylül çok yordu anne,

Ekim de hep ellerim üşüdü

Kasım aldı götürdü seni benden

Avucumda üzgün bir yürek taşıyorum artık affet beni

Hep hatalı seçimler yapmışım, aldanmışım anne

Senin saflığını masumluğunu

O candan sevgin var ya

İşte onu arıyorum affet beni anne...

Herkes beni çok güçlü biliyor

Yıkılmadım bugüne kadar dimdik ayakta kaldım

Karanlık gecelerde odama kapanıp için için ağladım

Ağladığımı kimselere söyleme anne

Değerini kefenini açıp alından öpünce anladım...

Hep hazan mevsimlerinde geçti sanırdım ömrümü

Ben ki eylül yorgunu

Ekim dongunu

Oysa şimdi aylardan kasım!

Meğer hüznün adı imiş, işte hüznün!

Sen yoksun ya gerçek sonbahar buymuş

Şimdi anladım, dalından düşen yapraklar gibiyim

Direnemiyorum artık ne rüzgarlara ne de gözyaşlarıma

Senin değerini beyaz örtünü açıp alından öpünce anladım
Affet beni anam...
Bir anlamı olur mu bilmiyorum "seni seviyorum" ile başlayan cümleler kursam
Aslında nefret ediyorum
Kuramadığım o cümleyi yazmaktan
Ve...
Büyüdüğümü sanırdım
Oysa hiç büyümemişim yeni anladım
Sensiz bitirdiğim her cümlenin sonuna nokta koyuyorum artık...
Kimsesizim kaldım
Çaresizim mart karları yağıyor sırtıma
Şimdi buralar o kadar çok soğuk ki yokluğunda
Üşüyorum anne kaldım zemheri ayazında
Ateş bassa da bedenimi buz kesiyor ellerim
Dudaklarım mosmor o iki kelimeye dilim dönmez
Ağlamaktan kan çanağına dönünce gözlerim
Seni çok daha iyi anladım anam
Affet bu büyümeyen bu deli dolu çocuęu
Mevsimli mevsimsiz dalından düşen son yaprak gibiyim
Sürüklenip gideceğim bir oraya bir buraya
Yolum elbet düşecek sensiz Ankara'ya
Biliyorum bugün yoksun Ankara'nın puslu sokaklarında
Yarın da olmayacaksın sınımsız ana ocağında
İşte o zaman çok koyacak sensizlik bana
Sana yakışır evlat olamadım affet beni ana...
Mustafa KARAAHMETOĞLU
16.11.2014

Edebiyatevi ailesine ve yönetimine teşekkür ederim.